

„Я стани, сестро, дома да идемъ,
Дома да идемъ, мама да видимъ!“

88.

Боленъ Дойчинъ.

Попаднала цѣрна Арапина,
Попаднала Солунски ливаги,
Ми удрила бѣла-на чадара;
Тайнъ сакатъ одъ Солуна града,
'Лѣбъ имъ сакатъ по две фурни 'лѣба,
И имъ сакатъ крава яло'ица,
И имъ сакатъ по бочка ракіа,
И имъ сакатъ по две бочки вино;
На денъ сакатъ п' 'уба'a п'еста,
На нокъ любитъ п' една малка мома,
Ми 'и любитъ и ми 'и загубвите.
'Си-те ми сѣ редумъ изреді'e,
Редъ падна на млада Ангелина.
Двориѣ метитъ млада Ангелина млада,
Двориѣ метитъ градумъ сѫлдзи ронитъ,
Со сѫлдзи ми двориѣ завадила.
Ихъ догледа болена Дойчина:
„Айти тебе сестро Ангелино!
Що те тебе нужба дотерало,
Двориѣ метишъ градумъ сѫлдзи ронишъ?
Али ти сѣ, сестро, злодеало,
Рамни двориѣ, сестро, метеещи?
Мене болно, сестро, гледаещи? —
Рани, болки, сестро, вѣрзеещи,
И понади менѣ готвеещи?“
„Айти тебе брате, Боленъ Дойчинъ!
Та не ми сѣ менѣ здодеало,
Рамни двориѣ, брате, метеещи,
Тебе болно, брате, гледаещи,
Рани, больки тебѣ вѣрзеещи,
И понади тебѣ готвеещи;
Туку ми сѣ, брате, здодеало,